

barnen framför allt

Adoptioner - Bistånd - Fadderskap

90
KONTO

SVENSK
INSAMLINGS
KONTROLL

Kontakter

BFA:s kontor

Box 10034, 434 37 Kungsbacka
 Besöksadress: Energigatan 11
 Tel: 0300-331 31
 Telefontid: mån, ons, tor, fre: kl. 9.30-15.00
 Tis: kl. 13.00-15.00.
 Lunchstängt kl. 12.00-13.00

E-post: adoption@bfa.se

Hemsida: www.bfa.se

Har du frågor om adoption?

Ring eller skicka e-post till kontoret där Maria Berg, Helle Holst-Nielsen, Anna-Lena Rolof Rundberg, Anna-Karin Stahre, Lena Sundvall, Ann-Charlotte Särnbratt, Lia Vinitskaia, Lina Vikterlöf och Katarina Nilsson arbetar.

Vill du bli medlem?

Medlem i föreningen blir du genom att sätta in 450 kronor på pg: 42 04 45-9.

Styrelsen

Patrik Elisson,
 Ordförande, tel: 070-209 54 01
 Malin Rexvik
 Vice ordförande, tel: 073- 316 98 19
 Johan Persson
 Ekonomiansvarig, tel: 072-212 81 84
 Sven-Åke Kvaldén
 Ledamot, tel: 070-686 26 10
 Isabel Borrás Auli
 Ledamot, tel: 070-729 94 80
 Daniel Kanebratt
 Ledamot, tel: 073-902 32 11
 Martin Thörnqvist
 Ledamot, tel: 072- 231 54 32
 Jenny Westerin
 Ledamot, tel: 070- 311 26 22
 Sara Bondesson
 Ledamot, tel: 070-211 44 36
 Lars Kristiansson
 Ledamot, tel: 073-509 2551

Har du frågor till styrelsen?

Om du har frågor eller funderingar som du vill att styrelsen ska ta upp, kontakta någon av ledamöterna/suppleanterna eller skicka e-post till info@bfa.se

Fadderbarnsverksamheten

Föreningen har en omfattande fadderbarnsverksamhet i Bolivia, Burundi, Kongo Kinshasa, Kenya, Litauen, Indien, Nepal, Polen, Sri Lanka och Vietnam.

Fadderbarnsverksamheten samordnas av Erna Lagerfors, tel: 070-964 56 69.

Bidrag till fadderarbetet kan sättas in på plusgiro: 900272-6.

Biståndsverksamheten

Föreningen har biståndsverksamhet i Bolivia, Indien, Kongo Kinshasa, Namibia, Kenya, Lituaen, Burundi, Vietnam.

Biståndsverksamheten samordnas av Sven-Åke Kvaldén, tel: 070-686 26 10

Bidrag till biståndsarbetet kan sättas in på plusgiro: 900272-6.

Redaktionen

Ansvarig utgivare: Patrik Elisson
 Redaktör: Ann-Charlotte Särnbratt
 Redaktion: Ann-Charlotte Särnbratt och Eva Överhammar
 Grafisk formgivning: Eva Överhammar
 Tryckeri: Tabergs tryckeri AB
Tidningen Barnen Framför Allt utkommer med fyra nummer per år.

Vill du skriva en artikel i tidningen?

Skicka e-post till redaktion@bfa.se

Deadline för material till nästa nummer

Lämna in din artikel senast 13 november 2017.

Vill du/ni annonsera i tidningen?

Skicka e-post till redaktion@bfa.se

Omslagsfotot

Simute och Gintare, båda adopterade från Litauen, fann varandras vänskap på årets sommarträff. Fotograf: Ann-Christine Särnbratt.

Medlemsgruppen har ordet

Hej,

I detta nummer har vi bytt ut "Ordförande har ordet" till "Medlemsgruppen har ordet". Det är vi i medlemsgruppen glada över, ordförande får vara tyst ett tag för nu vill vi övriga i styrelsen berätta om vad vi gör.

Vi i styrelsen är indelade i olika arbetsgrupper som nu i ett par nummer av tidningen ska berätta hur och vad vi arbetar med. I styrelsen finns tre olika arbetsgrupper: Medlems-, adaption- samt bistånd och faddergruppen. Medlemsgruppen består av tre personer, Martin Thörnqvist, Jenny Westerin och Lars Kristiansen och det är vi som har ordet denna gång.

Vi medlemmar i BFA kan göra skillnad, och det gör vi. Genom medlemsavgiften hjälper vi barn i världen att få ett bättre liv och det är vi stolta över. Idag lägger vi vår tid framförallt på att försöka öka antalet medlemmar i BFA men också på att vårda och behålla befintliga medlemmar. Men vi behöver också nya medlemmar, så snälla läsare, sprid informationen om BFA och organisationens arbete så att fler blir intresserade av att vara medlem i BFA. Fler medlemmar i BFA ger fler barn i världen bättre förutsättningar att få ett bättre liv.

Att vårda våra medlemmar är viktigt och det gör vi bland annat genom att vara med och arrangera sommarträffen och andra sammankomster för våra medlemmar. Det är medlemmarnas behov som ska styra vår verksamhet. Just nu håller vi på att sammanställa utvärderingen av årets sommarträff som ägde rum i maj på TanumStrand. Vår ambition är att försöka tillgodose det, eller i alla fall en del av det som ni medlemmar efterfrågar gällande sommarträffar. Årets sommarträff bjöd på gemenskap, roliga aktiviteter och trevliga utlandsgäster. Ni kan läsa mer om årets sommarträff som varit längre fram i tidningen.

Årets träff hölls som bekant på Tanumstrand i Bohuslän, redan nu håller vi som bäst att planera nästa års sommarträff. Det som vi vet i skrivande stund är att sommarträffen även nästa år kommer att vara på TanumStrand och äger rum 18 – 20 maj 2018. Parallellt med planeringen gällande sommarträffen 2018 letar vi efter en ny plats för sommarträffen 2019. Vi tar tacksamt emot förslag och idéer på platser. Har ni tankar och förslag på aktiviteter till sommarträffarna eller vill du och din familj hjälpa till att arrangera träffarna är vi välkomna att maila någon av oss i medlemsgruppen.

Tack för att ni tagit er tid att läsa våra ord och vi hoppas vi se på nästa års sommarträff.

*Medlemsgruppen
Martin Thörnqvist, Jenny Westerin, Lars Kristiansen.*

medlemsgruppen@bfa.se

Innehåll 3 2017

Härliga sommarträff	4
Presentation av styrelsen	8
Samtalscirkel för adopterade	10
Återresa till Litauen April 2017	11
Felicias version	13
Tre systrar i två familjer	14
En röst från en nybliven biståndsarbetare	16
Klirr i kassan	17
Sommarträff Nava Jeevans Vänner	18
Yrja blev nummer ett	20

Barnen Framför Allt, BFA, är en ideell organisation för adoption, fadderskap och bistånd. Adoptionsdelen (BFA-A) är auktoriserad att arbeta med adoptioner från Bolivia, Bulgarien, Indien, Litauen, Polen, Thailand, Tjeckien, Taiwan och Ungern. Biståndsdelen arbetar för att hjälpa barn i de länder föreningen har kontakt med. Medel för biståndet kommer från bl.a. medlemsavgifter, donationer och hjälpinsamlingar.

Härliga sommarträff!

"Hej hej, vinkar Ungernfamiljerna. Ett kärt återseende mellan familjer och utlandsgästerna och många kramar utdelades den helgen."

I år träffades BFA:s sommarträffsfirare i härliga Bohuslän, närmare bestämt Tanumstrand.

TEXT OCH FOTO: ANN-CHARLOTTE SÄRNBRATTT

Att BFA anordnar sommarträffar, sedan många år tillbaka, har några olika syften. Det viktigaste av dem alla är dock att skapa möjligheter för både barn och vuxna att mötas och umgås. Detta försöker vi åstadkomma med gemensamma måltider och aktiviteter.

Ett annat syfte med sommarträffen är att vi gemensamt kan samla in pengar till BFA:s meningsfulla biståndsinsatser i de kontaktländer som vi samarbetar med. Ytterligare något fint och positivt med sommarträffen är att våra utlandsgäster som i år kom från Ungern, Polen och Litauen, får möjlighet att träffa nya väntande familjer och barn med familjer som de på olika sätt har varit engagerade i sina ursprungsländer. Det betyder mycket för dem att få träffa er här i Sverige!

Ordförande Patrik Elisson och verksamhetschef Maria Berg hälsar alla välkomna!

Bistånd ordnade i år med försäljning av inköpta biståndsvaror från jordens alla hörn. Margareta Wilholm beskriver i artikeln på sid 17 mer ingående om deras verksamhet under sommarträffen.

Utlandsgästerna fick utrymme under föreläsningstimmarna och berättade om respektive adoptionsläge i landet. Karolina Nilsson och Anna Drevsson från Logopedbolaget i Jönköping föreläste om språket och svarade på frågeställningar som: Vad händer med språkutvecklingen när vi byter språk? Vad kan omgivningen göra för att underlätta språkutvecklingen? Hur kopplar vi innehåll till våra ord? Vad är egentligen skillnaden mellan tal, språk och kommunikation? Margareta Wilholm berättade om biståndsprojektet i Kongo DRC och sist men inte

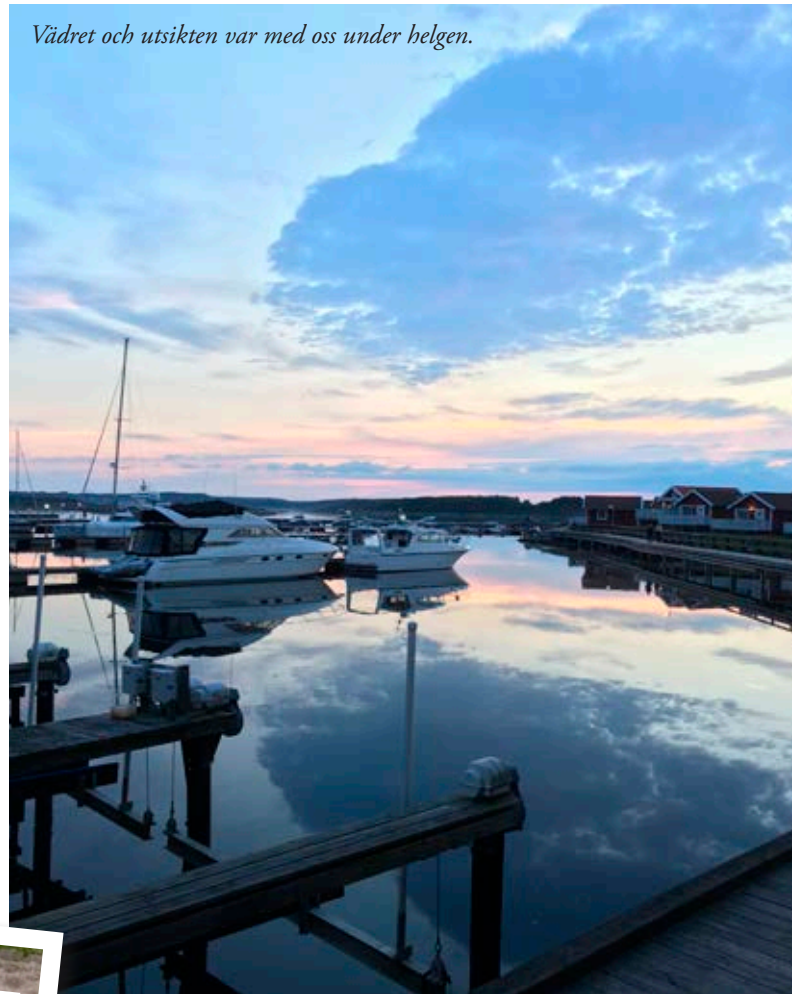
Giedrius har vunnit ett pris på lotteriet.

Amanda och Matilda hjälpte till med ansikts-och kroppsmålning.

Bästisarna Alina och Louie busar tillsammans.

Vädret och utsikten var med oss under helgen.

FEPAM-skolans utveckling i Uvira, Kongo DRC berättade Margareta Wilholm från biståndsgruppen om.

Karolina Nilsson från Logopedbolaget

På kvällen fick vi höra Daniel Kanebratts upplevelser som adopterad.

minst höll Daniel Kanebratt, styrelseledamot, en föreläsning om hans upplevelser om att vara adopterad.

Dessemellan minglade familjerna, utlandsgästerna, personal från kansliet och bistånd/fadder samt styrelsen och det fanns många sköna mötesstunder tillsammans. Vädrets makter var verkligen med oss och att sommarträffen i år var i Bohuslän med en vacker havsutsikt gjorde inte saken sämre. Barnen fick ägna sig åt krabbfiske (dock höll sig krabborna tyvärr långt borta den här gången), tipspromenad, ansiktsmålning. Den årliga fotbollsmatchen spelades mellan barnen och de vuxna, och naturligtvis vann barnen!

BFA skickade ut en enkät efter sommarträffen för att höra deltagarnas åsikter. Resultatet är klart och vi tar med oss både ros och ris inför planeringen av nästa sommarträff.

Att ordna en sommarträff är fantastiskt roligt men tar tid och kraft. Medlemsgruppen skulle behöva ha förstärkning inför nästa år som kan vara med och hjälpa till. Utan dig blir det svårt att förverkliga träff!

Det gäller att ha ordning och reda i biståndsbutikens butik tycker Margareta och Isabel.

Dr Zsuzsanna Ágaton, centralmyndigheten från Ungern med handläggarna Lia Vinitckaia och Ann-Charlotte Särnbratt.

Hör av dig till medlemsgruppen@bfa.se om du skulle vilja hjälpa till med sommarträffen eller har några andra, kreativa idéer!

Inviaktionen avslutades med ett rungande såpbubblsläpp. Uppskattat av både barn, vuxna och utlandsgästerna!

Hoppelhopp – den gigantiska studs mattan användes flitigt under helgen.

Titta vilken fin katt jag är, säger Olivia.

Presentation av styrelsen

Malin Rexvik,
Vice ordförande

Yrke: Global Marknadschef

Familj: Man och en dotter som är adopterad från Polen

Styrelseuppdrag: Vice ordförande i BFA styrelse

Varför vill du engagera dig i BFA

För mig känns det inspirerande att få sitta med i en styrelse som verkar för barns rättigheter; att få kunna påverka och driva frågor som syftar till att göra livet bättre för världens utsatta barn. Det jag framförallt tar med mig in i styrelsen är min egen erfarenhet av att adoptera och vara en del av adoptionsvärlden men också min erfarenhet av att driva marknads- och kommunikationsfrågor på ledningsnivå samt vana att arbeta utifrån ett helhetsperspektiv. Jag vill använda mina kunskaper till att göra BFA till en ännu bättre och starkare organisation, allt verkligt förändringsarbete kräver en stark organisation.

Det visste ni inte om mig

Har bott lång tid utomlands, är författare till en barnbok, och har boende på Mallorca

Sara Bondeson,
Styrelseledamot

Yrke: Sjuksköterska och barnmorska, jag har arbetat både på kvinnoklinik och barnklinik. Arbetar idag som Företagssköterska på Previa.

Familj: Min man och jag har 3 guldklimpar, 2st adopterade från Taiwan och 1 egenproducerad.

Styrelseuppdrag: Styrelseledamot i BFA sedan 2017

Varför vill du engagera dig i BFA

Så mycket kärlek och lycka som BFA givit oss genom adoptionen, så ville jag gärna engagera mig och ställa upp för föreningen.

Detta visste ni inte om mig

Jag lyssnar gärna på Ulf Lundell och jag simmar som fisken i vattnet

Lars Kristiansen
Styrelseledamot

Yrke: IT support tekniker

Familj: Gift.

Styrelseuppdrag: Ordförande i samfällighet, viceordförande i en egnahemsförening

Varför vill du engagera dig i BFA:

Har nyligen påbörjat processen med adoption och vill på så sätt hjälpa andra att gå igenom samma process som jag och min hustru nu startar:

Detta visste ni inte om mig:

Har varit med och skrivit en låt som blev titel spåret på Lasse Sigfridssons andra skiva. Låten heter En Gång Till

Jenny Westerlin
Styrelseledamot

Yrke: Behandlingsassistent, Boendestöd öppenvård inriktning missbruk

Familj: Min man Bosse och sonen Linus som är adopterad från Ungern

Styrelseuppdrag: Styrelseledamot i BFA samt styrelseledamot i Svemo's (svenska motorcykel- och snöskoterförbundet) miljökommité.

Varför vill du engagera dig i BFA?

Jag vill engagera mig för att kunna hjälpa andra familjer som ska eller har adopterat. Jag vill också kunna finnas som stöd och hjälp till min son den dagen han bestämmer sig för att söka sina rötter. För mig är det viktigt att arbeta aktivt med frågor som rör adoption för att kunna förbättra och förenkla adoptionsprocessen samt att de som är adopterade ska kunna få rätt stöd och hjälp.

Detta visste ni inte om mig:

Att jag varit fotbollsdomare i Korpen.

Samtalscirkel för adopterade om etnicitet - Initiativtagarens eftertankar

FAKTARUTA

Jag heter Sara Sonali Quick och är adopterad till Sverige 1980 från Amravati, Indien genom BFA.

Jag har idag fadderbarn via organisationen i Amravati. Till vardags jobbar jag som lärare. Jag är uppvuxen i Karlskoga och har bott i Stockholm de senaste 13 åren.

Det går att läsa mer om mig och mina visioner på hallbaromvarld.se

SAMTALSCIRKEL

Livscyklar har inga slut. När väl en fas går mot sitt slut tar en annan vid. Vid en ny checkpoint formas vi på nytt, utifrån våra nya insikter och erfarenheter. Mänskligt identitetsskapande för att på bästa sätt kunna förhålla sig till den rådande omgivningen. Ett ständigt återskapande av våra livshistorier under tidens gång med nya pusselbitar. Strategier, anpassningar och kunskap för att bygga upp sin resiliens. Ett sökande, en utmaning och ett äventyr. Vid slutet av en sådan fas väcktes mitt behov av att starta en samtalscirkel för adopterade. Min personliga utveckling gav mig nu mod att våga gräva djupare inom mig, tillsammans med andra. Väcka känslor, väcka samtal och väcka kraft.

Temat på cirkeln kom att bli etnicitet. Jag väljer att besvara frågan om varför det just blev tema etnicitet, genom att citera en deltagare på samtalscirkeln. En fars kloka ord till sin dotter; ”Glöm inte att det alltid säger mer om den personen bakom som ställer frågorna, än vad det gör om dig. Du behöver aldrig svara om du inte vill”. Etnicitetsbegreppet i ett färgblint Sverige 2017. Om att ständigt behöva bemöta stereotypa föreställningar och fördomar inbyggda i samhällsstrukturer.

Mitt behov av ett separatistiskt rum möttes upp av andra adopterade. Frihetskänslan över att få berätta sitt djupaste. Det som

inte får sägas eller skrikas ut högt, utan att behöva förklaras för dem som står bakom frågorna. Att fem helt främmande människor får mötas med respektfulla samtal och dela med sig av erfarenhet över generationsgränser. Så olika men ändå det där gemensamma, som inte riktigt går att ta på men som i detta rum inte heller behöver förklaras. Vår samtid har skapat behov av separatistiska rum.

Vi samtalar om identitetsskapandet mellan svenskhet och ursprungsetnicitet och om mellanförskap som vi även idag delar med andra minoritetsgrupper. Vi samtalar om våra barn som bär sin egen etnicitet med stolthet och att vi idag har tillgång till flera olika rum för att forma vår identitet, rum som tidigare inte fanns. Vi samtalar om strategier som vi själva konstruerat under åren för att anpassa oss och bemöta stereotypa fördomar. Vi samtalar om saknaden av adopterades egna röster och utrymme. Om föräldrarnas ansvar och förberedelser för adoptivbarns olika faser i livet och om återresor och internationellt resande som hela tiden testar vår identitet och etnicitet i nya kontexter. Idag är vi vuxna, pålästa, erfarna och medvetna. Ännu en strategi. Även det krävs av vår samtid.

En deltagare berättar om att träffarna för sitt syskon och tillhörigheten i hela familjen stärks. En annan deltagare ser det som veckans höjdpunkt. Jag själv, ger mig egen tid dagen efter för att verkligen

ta in våra samtal. Vi är alla överens om att samtalen när oss på djupet, berör och vi vill fortsätta mötas. Vackert.

Vi brinner för att bli synliga, bli egna, känna stolthet och värdighet. Två öron och en mun. Så mycket läkande finns i rummets lyssnande. Vår förhoppning är att fler rum kan formas, där adopterade får mötas och få chans att samtala om det djupa med respekt utan att behöva förklara sig eller känna skuld och skam. Det leder till ett friare hjärta och en känsla av en lättare kropp och sinne för att möta vår omvärld. Men framförallt leder det till att vår individuella livscykel kan påbörja en ny fas, en ny process som med tiden leder till ett ökat självvärde, nyskapande och välbefinnande. Tacksam. Samtalscirkel.

(Fler samtalscirkel och workshops planeras till hösten 2017. För mer info ta gärna kontakt via info@hallbaromvarld.se. Är även tacksam för övriga tips så att detta viktiga rum ska få leva vidare och kunna nå ut till flera berörda/Sara Sonali Quick)

Återresa till Litauen i April 2017

TEXT: GINTARE MULLBACK

Profilbild av mig. Fotograf: Felicia Hagstedt

Jag med min gamla fröken på barnhemmet och hennes man som var vaktmästare på barnhemmet. Fotograf: Felicia Hagstedt

JAG ÄR EN GLAD 17-ÅRIG TJEJ som föddes i Litauen i staden Tauragė 1999. Jag flyttades sedan till spädbarnshemmet i Klaipėda och vid tre till fyra-års åldern flyttade jag till barnhemmet i Tauragė.

Anledning till att jag föddes överhuvudtaget är att min biologiska mamma var katolik och enligt den religionen får man inte göra abort, hon hade inget val, det var bara till att föda fram mig vare sig hon ville eller inte. Jag är enormt tacksam över mitt liv. Jag vet om att jag har en biologisk bror och en morbror som är ute någonstans i världens och jag har även en pappa. Dock har jag inte träffat någon av dem vilket är lite tråkigt eftersom det finns en del frågor som jag hade velat ha svar på.

2008 blev jag adopterad av min nya svenska familj. Då var jag redan åtta år så jag kommer ihåg en del händelser och förstås mötet med mina nya föräldrar.

Det första jag minns är att dom hade med sig hunden Helix som fortfarande är vid liv. Han är 14 år nu. Jag tyckte väldigt mycket om dem och Helix från första stund.

I juni i år gjorde jag en återresa till Litauen tillsammans med mina adoptivföräldrar och min bästa vän Felicia.

Normalt sätt är jag en person som inte är så glad i att resa men denna resa såg jag fram emot och tyckte att den skulle bli väldigt rolig i och med att jag skulle få träffa en till biologisk släkting och att min bästa vän, Felicia skulle få följa med. Jag är så tacksam över att Felicia följde med för att hon var ett väldigt bra stöd för mig och jag kunde prata om vissa saker med henne som jag inte ville prata om på samma sätt med mina föräldrar.

När vi åkte från Klaipėda till Tauragė (staden som jag är uppvuxen i) åkte vi förbi Skaudville. Mamma sa direkt; ”minns du när vi var där och badade?” Ja det mindes jag och jag visste också om att min biologiska mamma var begravd där.

Jag fick en klump i magen och tänkte, hoppas jag slipper besöka graven när vi träffar Natalija som är min morfars syster. Natalija var den enda som besökte mig på barnhemmet och ibland följde jag med till kyrkan eftersom att hon är troende och ville att jag också skulle vara troende. Jag är inte troende men jag har något andligt i mig som är väldigt speciellt; exempelvis kan jag känna på mig om någon som är nära mig är på väg bort och så minns jag vissa händelser som jag har hört på radio eller sett.

Jag, min bästis Felicia och min gudmors hund Gucci. Fotograf: Anette Mullback

DAG 1

För nio år sedan när vi kom fram till Banga hotell minns jag att jag var på utflykt med mamma och pappa och då när vi kom fram till hotellet tänkte jag ”äh, är vi redan i Sverige?”

Nu nio år senare när jag kom till samma hotell tänkte jag ”äntligen framme i Tauragė”. Nu visste jag vart jag var.

Från vänster: Felicia (min bästa vän), jag, Lars (min nuvarande pappa), Natalija (min biologiska släkting), Anette (min nuvarande mamma) och Valerija (min gudmor).
Fotograf: Min släkting Leonora

mycket om minnen och jag var lite förvånad över att barnen var så blyga, men det var så kul att besöka dom igen.

Efter barnhemmet åkte vi hem till Natalija och åt lunch. Det är ganska trång hemma hos henne och trapphuset är mörkt och lite obehaglig. Jag fick reda på lite frågor om min bror. På något sätt gillar hon inte min bror för att han dricker väldigt mycket säger hon men jag skulle önska och jag skulle vilja tro att om min bror och jag hade mötts hade vi nog haft en bra relation. Vi åt kvällsmat hos min gudmor Valerija.

DAG 4

Jag och min bästa vän Felicia skulle prova att gå en runda som mamma rekommenderade oss men tror det eller ej, vi gick vilse. Vi gick så långt så att vi

Vid hotellet Bangas sjö. Fotograf: Felicia Hagstedt

På kvällen åkte vi till min gudmor som mötte oss alla med gladaste minen. Jag bodde även hos henne några helger under min barnhemsvistelse, hon var en av personalen på barnhemmet. Vi alla fick presenter och god mat.

DAG 2

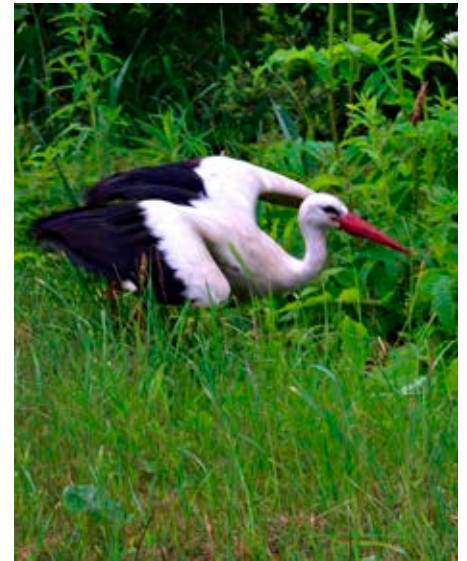
Vi besökte Natalija och min andra släkting som jag aldrig träffat tidigare. Det var både kul och jobbigt då jag upplevde i början att Natalija var väldigt mycket på mig. Jag gillar inte det, att folk är nära mig och pratar t ex om min mat. Vi hade ätit lunch innan mötet för att enligt dom skulle vi bara fika men de bjöd på tre rätters som inte gick ner när man hade käkat lunch innan. Hade man fått reda på att vi skulle äta lunch tillsammans med dom så hade man inte käkat lunch innan och då hade trerätters middagen gått ner i magen.

Den nya släktingen Leonora var väldigt snäll och vi klickade verkligen, henne tyckte jag om från början. Vad som var jobbigt med mötet kan jag inte riktigt sätta finger på. Vi besökte också ett väldigt fint utomhus museum (Dionizo Poskos Baubliai). Sedan åt vi kvällsmat hos Valerija.

DAG 3

Vi besökte barnhemmet. Det kändes väldigt skrämmande egentligen i och med att dom hade renoverat allting. Det såg inte alls likadant ut.

När jag bodde där var vi åtta barn som sov i samma rum i tvåvåningssängar. Nu fanns det bara dubbelrum. Jag träffade en gammal barnhemskompis som är 21 år, alltså 3 år äldre än jag. Hon bor fortfarande kvar på barnhemmet och hon har fått en jättefin liten son. Vi pratade

Det är otroligt sällan man kommer såbär nära en vild fågel. Fotograf: Gintare Mullback

kom till och med utanför Tauragé. Det var väldigt mycket paddor under rundan men trots att vi gick väldigt fel och långt så var det en härlig runda ändå.

Mamma och pappa mötte upp oss på vägen, sedan åkte vi till Valerija och Natalija och sa hej då till dem. Avskedet var ganska enkelt då jag kände att jag var klar med resan och ville hem till Sverige och mina djur.

Felicias version

Mitt namn är Felicia och jag är 17 år och är Gintares bästa vän sedan 2014 men det känns som att vi har känt varandra hela livet.

TEXT: FELICIA HAGSTEDT FOTO: PRIVATA

Jag var sen som vanligt till skolan när jag kom hem från pappa på måndagar, jag hade fått reda på fredagen innan att en ny tjej skulle börja i klassen.

Jag var nyfiken på vem den nya tjejen var och jag hamnade i samma grupp med henne och jag fick sitta bredvid henne. Det kunde inte bli en bättre start med favoritelektion och en blivande vän som är min bästa vän än idag.

Vi blev vänner nästan första dagen då jag frågade Gintare om hon ville umgås med mig och Bella, sedan dess har vi hållit ihop utan gräl dock har vi olika åsikter som vi respekterar.

Innan Litauen resan hade jag varit i Estland och Lettland men aldrig i Litauen.

Jag var väldigt nyfiken på Gintares hemland Litauen, vi pratade lite med varandra om att åka dit själva när vi var äldre och efter 4

Felicia har grönt bälte i karate och lär här Gintare lite karatemoves.

år blev det äntligen av och resan bar av mot Litauen med Gintares adoptivföräldrar tiden gick fort när vi åkte iväg och kom hem. Jag blev förvånad över att Gintares släktingar i Litauen var så pratglada och jag möttes av välkomnade och glada släktingar som gav

mig massa presenter som jag blev chockad över men det är fina minnen från Gintares släktingar.

Jag trodde att barnhemmet skulle vara mer gammalt och slitet för att det är den bilden jag har haft när man har sett barnhem på TV. Jag trodde att det skulle vara högre ljudnivå med skrikande barn.

Det är ganska stor skillnad mellan Litauiska och Svenska barn då svenska barn inte har samma respekt för vuxna som Litauiska barn.

Jag tyckte att det var svårt att förstå vad folk sa när dom pratade Litauiska för att jag kände ingen likhet med något annat språk som tex engelska och tyska ex good morning (engelska), guten morgen (tyska), labas rytas (litauiska).

Jag lärde mig några Litauiska ord som snälla=prašom men vi trodde att det betydde varsågod för att de sa så när de gav oss presenter, när vi skulle äta även när vi sa ačiū som betyder tack på litauiska. Labas betyder hej fick jag reda på och jag sa ofta prosit istället för ačiū för att jag blandade ihop dom hela tiden.

Det bästa med resan var att uppleva det med Gintare, nu vet jag att borsjtj är en rysk rödbetsoppa som serveras även i Litauen både varm och kall, nu är det min favoritsoppa.

Utomhusmuseet var inte min typ av museum men det är alltid kul och se vad andra gillar för museum.

När jag och Gintare hade packat klart, ätit frukost så skulle vi gå promenaden som Gintares mamma rekommenderade som skulle ta 20 min.

Under promenaden stannade vi vid utomhusgymmet och tog några fina bilder till Gintares blogg. Vid sjön var det en gammal gubbe som sprang runt med badshorts som trodde att han var skitsnygg så jag och Gintare fnissade och så nu går vi. Sedan kom vi till storkboet som vi fotade väldigt länge då Gintare gillar storkar. Gintare gav förslaget om vi skulle gå upp för en lite backe för att få bättre bilder men jag ville fortsätta framåt och följa stigen in i skogen. Men som vanligt som tar jag fel på höger och vänster så vi skulle gått till höger uppför backen.

Ovetandes fortsatte vi ännu längre in i den läskiga skogen med hoppade paddor och en död råtta men vi hörde faktiskt motorsåg så vi gick ännu snabbare i vetskap om att

Felicia och Gintare firar påsk i skolan.

vi inte var ensamma, skogen var varm och fuktigt och igenvuxen utan fina hus och vägbom som Gintares mamma hade berättat om men vi trodde att det var ännu längre fram.

I och med att Gintare är van vid skogen så följde jag hennes förslag om att vi skulle svänga höger vid varje korsning.

Sedan kom vi ut på en mindre bilväg med Tauragė skylt och då insåg jag att vi hade varit utanför stan men det fattade inte Gintare för att hon trodde att det fanns flera skyltar med samma ortnamn. Vi gick i kanten av bilvägen och efter 5-10 minuter tyckte vi att vi såg något gult som påminde om hotellet men när vi blev mötta av Gintares föräldrar som berättade att vi hade varit borta i 1 h 30 min och att vi hade gått till Gintares gudmor.

Detta var ännu ett bevis på att Felicia är bäst på orientering i stan och Gintare är bäst på orientering i skogen.

Det här är en av våra sanna galna historier.

Tre systrar i två familjer

TEXT CHRISTINA ZAAR

FOTO ANN-CHARLOTTE SÄRNBRATT

Vid BFA:s sommarträff i Tanumstrand träffades de tre systerarna som bor i två familjer. Från vänster Vikys mamma Malin Malmén-Gordon, Alvas och Ebbas mamma Caisa Wiberg, flickorna Viky, Alva och Ebba, Anders Wiberg, Alvas och Ebbas pappa och så Ola Gordon, Vikys pappa.

Viky, 12 år, Alva, 8 år och Ebba, 6 år är systrar, födda i Taiwan. Alla tre är adopterade i Sverige men bor i två familjer på olika platser. När Alvas föräldrar adopterade sin lilla flicka Ebba upptäckte de att även Viky fanns i Sverige. Vid sommarträffen i Tanumstrand i maj träffades alla flickorna och deras föräldrar.

Anders och Caisa Wiberg fick en bild med dotterns släkträd när de hämtade sin stora flicka Alva. Bilden visade att Alva hade en äldre syster i Taiwan. Två och ett halvt år senare adopterade de Alvas lillasyster som ännu inte var född när de fick Alva. Även för lillasyster Ebba hade barnhemmet gjort ett släkträd, men nu var den äldsta system flyttad från Taiwan till Sverige. Ingen kunde riktigt förklara det där men väl hemma tog Anders kontakt med BFA.

Så kom det sig att Malin Malmén Gordon fick ett mejl som sa att hennes dotter Viky hade två småsyster. ”Nu har väl BFA ändå rört ihop saker och ting”, tänkte Malin och ringde upp.

Med ens fick ensambarnet Viky två små systrar och Alva och Ebba en storsyster.

—Jag blev överväldigad den gången, säger Malin i dag.

När Anders Wiberg kontaktade BFA för att söka efter sina flickors storsyster tänkte han att det skulle vara bra för alla tre flickorna att känna till varandra och kunna ha kontakt.

—Vi visste ju inte om den andra familjen tänkte som vi. Hade de sagt nej hade vi förstås accepterat det, säger han.

Vikys föräldrar blev omtumlade men de ville också gärna ha kontakt. På sommarträffen för två år sedan möttes de alla för första gången. Sedan dess har familjerna ordnat ett eget möte en gång och i maj sågs alla på nytt i Tanumstrand. Föräldrarna hoppas att flickorna så småningom ska vilja upprätthålla kontakten på egen hand.

ETT FAMILJEPUSSEL

Genom att lägga samman båda familjernas pusselbitar tror de nu att Viky och Alva har varit tillsammans på samma barnhem under någon tid. Viky levde först med sina biologiska föräldrar, därefter i fosterfamilj och fram till adoptionen vid sex års ålder på barnhem. Såvitt man vet var Alva på barnhemmet tills hon blev

adopterad vid drygt ett och ett halvt års ålder. Flickornas biologiska föräldrar hade ett komplicerat liv med dålig ekonomi, osämja och många flyttar. Till sist grep en släkting in och såg till att barnen blev omhändertagna. Lilla Ebba som är född 2011 har en annan far än Viky och Alva. Trots att flickorna bara träffats några gånger är förhållandet mellan dem varmt och ömsidigt. Alva har autism och talar inte alls. Hon är avvaktande inför människor hon inte känner och söker inte kontakt men hos Viky känner hon sig uppenbarligen trygg och sitter gärna i hennes knä. Viky får klappa om Alva, vilket hon annars tillåter mycket få personer att göra.

Malin och Ola hade ansökt om att få adoptera ett mindre barn. När de fick frågan om de ville ta emot sexåringen Viky sa de genast ja, men i och med det förlängdes processen. Var de verkligen redo att ta emot ett äldre barn? blev socialtjänstens fråga då.

—Vi blev rätt så uppskrämda inför vad vi skulle möta med vår sexåring men vi har inte upplevt så mycket av allt det vi fick höra om, säger Malin.

När de sedan kom hem med sin flicka i slutet av maj 2011 var de inställda på ett stilla liv för att Viky skulle få acklimatisera sig. Viky visade sig dock vara en mycket social flicka och hon började direkt i förskoleklass när terminen startade efter sommaren. I Taiwan hade hon redan varit skolflicka ett år så att enbart vara hemma med mamma eller pappa hade inte passat henne.

—Hon fick börja i förskoleklass i en liten föräldrakooperativ skola där hon fortfarande går kvar, nu i femte klass, säger Ola.

Viky kände sig genast hemmastadd i förskolan.

—Till en början räckte hon upp handen när hon ville säga något så som hon lärt sig i skolan i Taiwan, minns Ola.

VIKY BLEV MEST SVENSK

Under sommarträffen i Tanum inträffade en speciell händelse i Vikys liv – efter den 20 maj har hon levt längre tid i Sverige än i Taiwan. Hittills har hon inte haft någon önskan att återse sin födelsestad Taipei eller varit särskilt intresserad av Taiwan över huvud taget. Hon har känt sig orolig för att hon skulle kunna bli lämnad där och inte få följa med tillbaka till Sverige. Från och med nu är hon i alla fall mest svensk.

Viky har vissa känslominnen kvar från Taiwan. Hon kommer ihåg att hon blev sjuk ibland på barnhemmet och fick svårt att andas. Vid de tillfällena blev hon flyttad till ett eget rum och fick vara där ensam. I dag kan hon få luftvägsproblem när hon blir stressad.

Viky tror också att hon känner igen Alva från barnhemmet och att hon visste att de var systrar. De är också väldigt lika, tycker alla fyra föräldrarna när de jämför babybilder på de båda. Viky fick med sig ett par album till Sverige med bilder från hennes första år.

SÄRSKILDA BEHOV OROADE INTE

När Anders och Caisa ville adoptera tackade de ja till att ta emot ett barn med särskilda behov. De blev informerade om att Alva hade opererat en cysta i huvudet, vilket bekymrade dem, men BFA:s läkare hjälpte till att ta reda på vad det innebar och beskedet lugnade dem. De fick också veta att deras flicka sannolikt hade autism men det oroad dem mindre.

—Jag har själv växt upp med en autistisk syster så det kändes inte som något stort problem, säger Anders. När de så skulle få sitt andra barn blev de uppringda på nyårsdagens förmiddag och

Alva och Viky har samma biologiska föräldrar. Bilderna visar hur lika de var som småflickor. Alva till vänster, Viky till höger.

FAKTARUTA

Viky, 12 år, kom till Sverige som 6-åring 2011.

Pappa Ola Gordon är hjälpmedelstekniker i Region Halland, specialiserad på rullstolar. Mamma Malin Malmén-Gordon är kommunikatör i Kungsbacka kommun.

Familjen bor i Onsala strax söder om Göteborg.

Alva, 8 år, kom till Sverige 1 år och 7 månader gammal 2011.

Ebba, 6 år, kom till Sverige 1 år och 8 månader gammal 2013.

Pappa Anders Wiberg är distriktschef i Dalarna och Stockholm för ett företag som arbetar med industriskador. Mamma Caisa Wiberg är undersköterska på ett äldreboende. Arbetar natt.

Familjen bor i Hofors mellan Falun och Gävle.

fick svara på frågan om de ville ta emot Alvas lillasyster. Taiwan hade just fått en ny lag med innebörden att en inhemsk adoption måste övervägas innan ett barn fick adopteras av utländska föräldrar.

Anders och Caisa hade inte alla sina papper klara utan ägnade resten av helgdagarna åt att skaffa fram nödvändiga handlingar och få dem översatta. De ville göra allt för att Alvas syster skulle komma just till dem.

INGEN HAR TRÄFFAT BIOLOGISKA MAMMAN

När de så småningom väl var i Taiwan var det meningen att de skulle träffa flickornas biologiska mamma. Hon har rätt att ge sitt godkännande till adoptivföräldrarna. Mamman kom dock aldrig till det avtalade mötet. Ingen av de fyra svenska föräldrarna har träffat flickornas biologiska mor.

Den av flickorna som är mest intresserad av Taiwan än så länge är lilla Ebba. Familjen tycker om att resa och Ebba vill alltid veta vad som är likt eller skiljer sig från Taiwan när de kommer till nya platser.

Alva är en stillsam flicka som behöver hjälp

med mycket. Hon har fått gott stöd av en assistent som var med redan i förskolan och som fortfarande följer Alva när hon nu går i kombinerad tränings- och särskola. Föräldrarna är nöjda med hur Alvas vardag ser ut.

Caisa arbetar natt som undersköterska på ett äldreboende där hon har långa arbetspass. Det gör också att hon kan vara hemma ganska mycket. De nätter Caisa arbetar möts Anders och hon i dörren på eftermiddagen. Han kommer hem och hon går men de tycker det fungerar bra.

De skrattar lite åt ett minne av den svenska byråkratin. Först var de hos skattemyndigheten för att ordna alla formaliteter.

Anders hade tagit ledigt från jobbet. Strax därefter var de på nytt i samma lokaler, denna gång för att ordna formaliteterna hos försäkringskassan. Anders hade på nytt fått ta ledigt från jobbet. Det visade sig att de åter träffade samma person, en kvinna som arbetade halvtid på båda ställena, men hon kunde inte utföra båda myndigheternas sysslor vid ett och samma tillfälle.

Flickorna leker runt omkring medan vi vuxna pratar, de hoppar och klättrar, Viky och Ebba lite vildare, Alva försiktigare men samhörigheten mellan dem är stark. De har också var sina svenska släkter som de älskar. Viky har farfar och hans stuga på Gullholmen där hon helst vill att hela släkten ska samlas. Alva och Ebba har släktingar i närheten hemma och de träffas så gott som dagligen.

Båda föräldrarna är glada att de också kan ge flickorna denna extra möjlighet till kontakt med biologiska band.

En röst från en nybliven biståndsarbetare

Mitt namn är Sanna Wellmark och jag är engagerad i BFA sedan februari i år. Jag är ursprungligen adopterad från New Delhi, Indien och jag kom till Sverige när jag var ett år gammal. Sedan dess har jag vuxit upp största delen i Vara, men har under de senaste åren bott i Skellefteå. Nu har jag styrt söder ut igen och studerar i Kalmar.

Jag valde att engagera mig i BFA mycket på grund utav mina föräldrar som båda varit väldigt aktiva i föreningen, men även framför allt för jag gärna ser att få vara en del av den organisation som gjorde det möjligt för mig att få komma till Sverige och min familj här.

Varje sommar anordnar BFA en sommarträff för alla medlemmar. En väldigt givande och kul helg där man får chansen att prata med adoptivföräldrar, föräldrar som väntar på att få adoptera och framför allt alla

adoptivbarn från världens alla håll. Självklart också få chansen att träffa alla de eldsjälar som står bakom BFA. Sommarträffen i år var ute på Tanum Strand och det blev väldigt lyckat. För de vuxna fanns det många givande föreläsningar att lyssna på medan barnen hade massvis med roliga aktiviteter att välja på.

Som barn var jag tillsammans med min familj på sommarträffarna, vilket jag minns var jättekul att få träffa massvis med nya kompisar som också var adopterade. I år var det extra spännande för mig att åka då sista gången jag var på en sommarträff var för över 10 år sedan. Det var en riktigt kul att komma dit igen efter alla dessa år och fortfarande känna samma typ av glädje och energi som jag kände som barn. Till alla er som inte varit på någon sommarträff hittills - åk! Ni kommer inte ångra er, gammal som ung, det finns något för oss alla.

Sanna tog själv kontakt med BFA för att hon ville engagera sig. Här är hon med på första sommarträffen som vuxen.

Klirr i kassan

En liten betraktelse rörande BFAs sommarfest på TanumStrand, sedd ur personalens i Bistånds Butiken synvinkel.

TEXT OCH BILD MARGARETA WILHOLM

Tidigare, under våren, hade vi kollat platsen, hotellet, möjligheterna: Var skulle vi lämpligast placera Butiken och Caféet. Var skulle vi kunna ha varor och verksamhet utomhus. Vilken dörr vi skulle kunna ha öppen för att folk skulle kunna slinka in...bara sådär...och sedan fångas av begär efter våra förföriska varor.

Vi hade oroats över att vi inte skulle få tillräckligt mycket kakor och bullar till caféet, inte tillräckligt många vinster till lotteriet, inte tillräckligt med personal... biståndsgruppen är inte jättestor, tur att vi hade våra duktiga "extrapersonal"... Skulle varorna räcka, skulle de bli sålda, kostade de för mycket, eller för lite...

Det sägs att man kan sluta att oroa sig för nästan inget av det man bekymrar sig över händer verkligen. Jag skriver under på det!

Det var jätteroligt att packa upp varorna i Butiken! På långa bord nära den stora dörren som gästerna kunde strömma ut och in genom dukade vi upp fantastiska ylleveror, alpaka tror jag bestämt att det var, det mesta, från Bolivia. Vackra färger, vackra mönster, grejer för

vårt klimat! Vi hade massor med småprylar, från jordens alla hörn, till barnvänliga priser. Och det yngre gardet kunde shoppa loss! Ur våra lådor trollade vi fram färgsprakande skålar, fat, väskor, smycken, och textilier från Vietnam, Indien, Tailand, Kenya och fler länder. De stora korgarna från Kongo Kinshasa och annat skrymmande, ställde vi utanför dörren, som blickfång. Ställningen där exotiska tyger och kläder fladdrade käckt i vinden fick vi dessvärre flytta in igen eftersom de agerade segel och höll på att få hela bygget att kantra.

Festdeltagarna kom med vinster, fina grejer, sånt som "alla" ville ha. Caféet fick massor av bakverk. Staffan och Sven-Åke hade fullt sjå med att skära upp, lägga fram, koka kaffe, plocka bort.

Alla fjärilar i magen fladdrade bort och ersattes av en stor glädje: JA, BFA-arna strömmade till, slog sig ner i caféet, handlade i Butiken. Slank ut genom den öppna dörren, kom in igen och tog några lotter. Köpte godis. Gick ett varv till i Butiken. JA, det skulle bli en fin vinst även i år!

Det ekologiska och rättvisemärkta kaffet från Rutasoka, det som ska hjälpa till att få ett sjukhus i Uvira att gå runt såldes slut på nolltid. Vi hade kunnat sälja mycket mer! Frammed fler varor över hela linjen! Vi fick stjärnvinster! Eller vad sägs om en övernattning för hela familjen på Hotell Mektagonen i Göteborg eller en väldigt teknisk manick som fick ögonen på alla IT-freak att tindra. Snart var alla lotterna slutsålda!

En underbart intensiv helg går fort. Vi hade betydlig färre prylar att packa ner än vi haft att packa upp. De hade ersatts av "klirr i kassorna":

Caféet inbringade 6 103 kr och BiståndsButiken 13 124 kr. Tillsammans 19 227 kr! Tack alla BFA-are, det blir mycket bistånd för de pengarna!

Man kunde fika hos Sven-Åke och Staffan.

Det får bli afrikanskt i sommar, utbrister Margareta och Erna.

Härlig gemenskap på träffen i Vrigstad

TEXT OCH BILDER CARL-ÅKE ERIKSSON

Glädje, kärlek och en härlig gemenskap. Så sammanfattar Elisabeth Westholm den sommarträff som Nava Jeevans Vänner arrangerade i Vrigstad 1-2 juli.

Det blev ett kärt möte när barn och ungdomar som adopterats från Nava Jeevan fick träffa Mrs Saroj Sood.

Eivor Gustavsson och Mariann Eriksson sålde kläder och handverk från Indien. Intäkterna gick till ISSA:s biståndsprojekt i Kolkata.

Poolen på Best Westerns hotellanläggning var populär bland ungdomarna.

Det blev ett kärt möte när barn och ungdomar som adopterats från Nava Jeevan fick träffa Mrs Saroj Sood.

Nava Jeevans Vänner bildades efter att Elisabeth Westholm hämtat dottern Mollie på Nava Jeevan 2003.

För många barn och vuxna var det återseendets glädje och för andra blev det ett möte med nya vänner. — Det var så jätteskoj att flera av tonåringarna knöt nya band med varandra. Det byttes adresser på sociala medier för fullt och det känns jättebra, säger Elisabeth. — Det gällde även föräldrarna vilket också är jätteviktigt. Att vi kan prata, öppna upp oss och ge varandra stöd och glädje. Vi vet ju alla vad vi menar när vi pratar adoptionsrelaterade frågor, säger Elisabeth Westholm.

Den självklara medelpunkten vid träffen var Mrs Saroj Sood, som rest från Kolkata i Indien speciellt för detta tillfälle.

Vi fick bevittna många glädjefyllda möten och det blev intensiva dagar för Saroj Sood, nu 84 år fyllda, men varje spår av trötthet var som bortblåst så snart ett nytt barn kom fram till henne.

För oss som stod bredvid var det en stark upplevelse att se hur såväl barn som tonåringar sökte sig fram till Mrs Sood. Hon såg dem alla, kramades, skojade och överlämnade en liten present.

Ibland blandades både skratt och tårar, som när tioåriga Mala Nyberg från Gamleby konstaterade:

— You are not so old and I'm very happy you are alive.

Mrs Sood tillsammans med Sara och David Bramstång från Borås.

KVINNAN BAKOM ALLT

Mrs Saroj Sood är lågmäld och försynt, men med kraft och beslutsamhet har hon i mer än 50 år arbetat för barnens bästa i Kolkata. Det är ingen överdrift att beskriva Mrs Sood som kvinnan bakom allt. Fler än 2000 indiska barn har adopterats från Nava Jeevan till familjer inom och utanför Indien sedan hon startade sitt arbete i mitten av 60-talet. Över 400 barn har adopterats till svenska föräldrar. Vid sidan av adoptionerna har Mrs Sood initierat och drivit en rad olika biståndsprojekt i Kolkata. År 1975 bildades på hennes initiativ ISSA - The Indian Society for Sponsorship and Adoption. Organisationens mål är att skydda övergivna och utblottade barn. Antingen genom fadderskap och sponsorer för att ge utbildning eller medicinsk behandling eller genom adoption.

Anton Subash Jogstam, Monica Nyström Jogstam, Therese Bigseth, Stig Bigseth, Phulmoni Jogstam och Anders Jogstam trivdes på träffen i Vrigstad.

I Sverige är det Nava Jeevans Vänner som åtagit sig att stödja ISSA:s verksamhet i Kolkata. ISSA är helt beroende av Nava Jeevans vänner för att klara driften av de två Nava Jyotiförskolorna i Kolkatas slumområden. Kostnaden uppgår till drygt 10 000 kr i månaden. Hittills har Nava Jeevans Vänner klarat detta men Elisabeth Westholm efterlyste idéer och förslag på hur intäkterna kan öka. Framför allt så behövs fler månadsgivare.

- Vi måste vara säkra på att vi varje månad får in tillräckligt med pengar till driften av förskolorna. Det behövs dessutom pengar till de behov som ständig uppstår på barnhemmet Nava Jeevan.

ALL HJÄLP BEHÖVS

- Alla bidrag är viktiga. Var och en avgör själv hur mycket man har möjlighet att bidra med, säger Elisabeth.

- Vi som jobbar med Nava Jeevans Vänner behöver all hjälp för att få nya månadsgivare. Jag ber er igen att fråga runt bland vänner, kollegor och släktingar. Om någon vill ha ett föredrag så kan vi säkert komma ut och berätta om vårt och ISSA:s arbete, säger Elisabeth.

Träffen i Vrigstad gav ett värdefullt tillskott till bistånd s-projekten. Fika, lotterier och försäljning av kläder och hantverk från Indien inbringade totalt 6 500 kr.

Det kom cirka 60 deltagare till sommarträffen. När det var dags för summering så var budskapet tydligt. —Vi måste träffas på nytt nästa år!
 Elisabeth Westholm vill rikta en uppmaning till de familjer som inte deltog i träffen i Vrigstad.
 — Ni kan väl komma med nästa år! Vi har så fantastisk trevligt tillsammans, en go och fin gemenskap. Vi gör det tillsammans och det ger oss all så mycket tillbaka. Om någon vet ett bra ställe som vi kan hålla träffen på så hör gärna av er!

Eivor Gustavsson och Mariann Eriksson sålde kläder och hanverk från Indien. Intäkterna gick till ISSA:s biståndsprojekt i Kolkata.

Yrja blev nummer ett

Första gången Mrs Saroj Sood eskorterade ett barn till Sverige var 1967. Flickan som för exakt 50 år sedan anlände från Delhi i Indien till sitt nya hem i Sverige var Yrja Widegren Santesson.

TEXT OCH BILDER CARL-ÅKE ERIKSSON

Yrja kom till träffen i Vrigstad tillsammans med sin familj, maken Jan och döttrarna Teje, 15 år och Tone, 10 år, både adopterade genom Barnen Framför Allt från Nava Jeevan i Kolkata. Även Yrjas föräldrar, Kajsa och Kåre Santesson körde ner från Vaxholm till Vrigstad för att få träffa Mrs Sood.

— Jag kom till Sverige 7 juni 1967, berättar Yrja. Ett år tidigare, 1966, hade Saroj Sood hjälpt den svenska journalisten och författaren Madeleine Kats att adoptera en elva månader gammal flicka. Det väckte intresset för adoption hos andra svenska par. — Mina föräldrar läste om adoptionen i Femina och fick på det sättet kontakt med Mrs Sood.

Kajsa och Kåre Santesson hade redan tre biologiska barn när de adopterade Yrja. Fyra år senare, 1971, adopterade de även en pojke från Kolkata, Janne som är två år yngre än Yrja. Adoptionerna av Yrja och hennes lillebror Janne och kontakterna med Saroj Sood blev inledningen på en djup och långvarig vänskap mellan familjerna. Det gäller inte minst Mrs Soods dotter Alka, som varit en återkommande gäst i familjen Santessons hem.

FÖRSTA ÅTERRESAN

Det dröjde till 2003 innan Yrja för första gången besökte Indien. Det skedde i samband med att familjen adopterade dottern Teje.

I Delhi fick Yrja besöka det sjukhus där hon föddes 31 mars 1967. Hon lämnades av sin mamma på sjukhuset och togs om hand av Saroj Sood som bara två månader senare reste med Yrja till de väntande adoptivföräldrarna i Sverige. Det var första gången som Mrs Sood eskorterade ett barn till Sverige. Sedan dess har det blivit så många resor hit att hon för länge sedan tappat räkningen.

Yrja Widegren Santesson eskorterades till Sverige av Saroj Sood i juni 1967. Det var Mrs Soods första resa till Sverige.

Eivor Gustavsson och Mariann Eriksson sålde kläder och hanverk från Indien. Intäkterna gick till ISSA:s biståndsprojekt i Kolkata.

Yrja har alltid varit erbjuden av sina föräldrar att göra en återresa till Indien men säger att hon valt att inte söka sina rötter, utan nöjt sig med Mrs Soods ord att alla papper på sjukhuset var felaktiga. Varken hon själv eller brodern Janne har känt ett behov av att söka sina rötter eftersom Mrs Sood besökt dem nästan varje år och kunnat besvara deras frågor. Banden till Indien har dock alltid varit starka och när Yrja och hennes man Jan bestämde sig för att adoptera så var det självklart att välja Indien.

— Det är tack vare Mrs Sood och det hon förmedlat som Indien blivit en del av oss. Det är vår andra kultur, säger Yrja.

Andra gången familjen besökte Indien var när dottern Tone adopterades 2009.

När Yrja själv adopterades på 1960-talet var internationella adoptioner en relativt ny företeelse och intresset bland svenska par ökade kraftigt. Yrja berättar att även läraren i hennes lilla skola i Rydbo utanför Stockholm adopterade ett barn när familjen Santessons adoptionsplaner av en lillasyster blev kända.

Under Yrjas uppväxt var det fyra adopterade barn från Indien i samma skola. Hennes minnen från de första sex skolåren är enbart ljusa.

MOBBADES FÖR HUDFÄRGEN

Problemen uppstod när hon i årskurs sju flyttade till en större skola och mobbades för att hon var mörkhyad. Yrja berättade om mobbningen för sina föräldrar, som tog tag i problemet på ett kraftfullt sätt vilket ledde fram till en lösning.

— Hur det går handlar till stor del om hur trygg man är och hur mycket man berättar, säger Yrja.

Hon minns också hur frustrerande det var att i London bli betraktad som indier och inte som svensk au pair.

Att vara adoptivmamma till två flickor från Indien kan vara både lätt och svårt konstaterar hon.

— Du sitter på dubbla stolar och tänker på två sätt. Många gånger är det ovärderligt att ha egna erfarenheter som adoptivbarn. Vid andra tillfällen är det inte lätt att vara adoptivmamma och själv vara ett adoptivbarn. En skillnad är att omgivningen inte uppfattar att våra barn är adopterade, säger Yrja.

Över 80 000 kr till Kolkata 2017

Nava Jeevans Vänner har under 2017 sänt 80 592 kr till ISSA:s biståndsarbete i Kolkata. I en rapport från Abdul Rab, ansvarig för Nava Jyoti i Mominpur och Thakurpukur, konstateras dock att behovet av mer pengar till verksamheten är akut.

Priserna ökar och det är svårt att få matpengarna att räcka till. Resultatet har blivit att man tvingats dra in frukten till barnen. Det behövs också pengar till reparationer av byggnaderna. Mest akut är läget i Thakurpukur där taket när som helst kan rasa in. Skolorna behöver också anställa nya medarbetare för att klara verksamheten. Ett annat problem är, att det under de senaste fyra åren inte funnits något utrymme för löneökningar. Personalens löner är redan mycket låga.

Det är totalt 200 barn som får tillsyn och undervisning i de två skolorna. Pengarna från Nava Jeevans Vänner, cirka 10 000 kr per månad, ska täcka alla kostnader. Eftersom kostnaderna ökar har det dock blivit allt svårare för ISSA att få pengarna att räcka till.

— Vi är mycket tacksamma för de bidrag som lämnas till Nava Jeevans Vänner men intäkterna

behöver öka för att vi ska klara vårt åtagande, säger Elisabeth Westholm i Nava Jeevans Vänner. Framför allt behövs fler månadsgivare. Vi måste vara säkra på att vi varje månad får in tillräckligt med pengar till skolorna. Det behövs dessutom pengar till ISSA:s övriga verksamhet, främst barnhemmet Nava Jeevan. — Inget bidrag är för litet. Tillsammans kan vi ge barnen i Kolkatas slumområden en bättre start i livet.

Månadsgivare kan fritt välja en summa från 50 kronor i månaden.

Gåvan sätts in på pg 146 34 93-5 eller Nordea 3045 22 95319.

Allt som kommer in går vidare till biståndsprojektet i Kolkata. Nava Jeevans vänner har, förutom bankavgifterna, inte några administrativa kostnader.

VILL DU BLI BISTÅNDSARBETARE I BFA?

BFA:s bistånds- och faddergrupp är engagerad i många projekt. Nu behöver vi fler medarbetare och vi hoppas att Du vill bli en av oss.

Alla som engageras arbetar helt ideellt. Våra biståndsprojekt finns i Kenya, Kongo Kinshasa, Indien, Burundi, Vietnam, Namibia, Bolivia, Litauen och Rumänien. Vår fadderverksamhet når dessa länder och dessutom Sri Lanka, Nepal och Polen. Som medlem i BFA´s bistånds- och faddergrupp får du intressant information från våra kontaktländer samt inblick i förhållande du kanske inte känner till.

DU BLIR DELAKTIG!

Medlemmarna i gruppen är indelade i landsgrupper, som ansvarar för kontakten med våra olika samarbetsländer. Man kan delta i flera landsgrupper, om man så vill.

Vi sammanträder en gång i månaden per telefon och fysiskt möte har vi en gång per år.

Vi som är med i gruppen tycker att vi har ett mycket meningsfullt fritidsintresse.

Så tveka inte, om Du vill dela det med oss tar du kontakt med Erna Lagerfors (erna.lagerfors@bfa.se) eller Sven-Åke Kvaldén (sven.ake.kvalden@bfa.se).

Har du öga för texter och ordning och reda?

Vill du engagera dig ideellt i något riktigt meningsfullt och kreativt?

Då kanske du är just den som BFA söker. Vår redaktör har slutat efter lång och trogen insats. BFA:s medlemstidning når ut till ca 2000 medlemmar och kommer ut med 4 nummer per år.

I stora drag behöver vi någon som kan hålla ihop alla texter och foton inför varje nummer, korrekturläsa och ha kontakt med layoutaren när det är dags att sätta ihop tidningen.

Fyra telefonmöten får du också vara med på; ett inför varje tidningsnummer. I dagsläget ingår tre personer i redaktion och med dig blir vi fyra!

Tycker du själv om att skriva texter så får du naturligtvis gärna medverka till artiklar i tidningen.

Låter det kul? Tveka inte att höra av dig till ann-charlotte@bfa.se
OBS att insatsen är helt ideell.

